

sobené. Pouhým pokusem Marie P-ové, žádati na Dru E-ovi operativní zákrok (přerušeni těhotenství) a tím, že doprovodila Z-ovou k Dru E-ovi za tím účelem, by tato u Dra E-e ve směru tom zakročila, nebylo ještě nikterak útočeno na plod P-ové; plod ten by byl zůstal nedotčen, i kdyby byla Z-ová zmíněnou žádost Dru E-ovi tlumočila, ba i kdyby se byl Dr. E. v žádaný zákrok uvolil; nebezpečí pro plod P-ové bylo by nastalo teprve, kdyby byl Dr. E. k žádanému zákroku přikročil, což se však nestalo. Podřadil-li nalézací soud, ač nebezpečí rázu v §u 8 tr. zák. ve spojení s §em 144 tr. zák. předpokládaného tu nebylo a v důsledku toho tu nebyl ani čin vedoucí ke skutečnému vyhnání lidského plodu, jednání Marie P-ové pod pojem nedokonaného vyhnání vlastního plodu, spočívá výrok ten na nesprávném použití zákona i bylo jej a v důsledku toho i výrok o trestu Marie P-ové zrušiti a to z důvodů §u 281 čís. 10 tr. ř. Neboť, třebaže pouhý podnět, by jiná osoba předsevzala čin vedoucí ke skutečnému vykonání zločinu, nelze podřaditi pod pojem pokusu podle §u 8 tr. zák., může podnět takový, zůstal-li bezvýsledným, naplniti skutkovou podstatu zločinu podle §u 9 tr. zák. Avšak skutečnosti, které by opodstatňovaly zákonné známky tohoto zločinu, nejsou ve zrušeném rozsudku a jeho důvodech ani zjištěny ani přeneseny. Vedle vět shora uvedených vyslovují rozhodovací důvody jen, že rodina P-ová, tedy patrně i Marie P-ová vylíčila B-ové a Z-ové, co se přihodilo, a žádala B-ovou, by šla s Marií P-ovou k některému lékaři dáti ji prohlédnouti. Na jiném místě pak uvádějí, že prostředník, kterého si obžalovaná Marie P-ová vyvolila, t. j. Z-ová buď nechtěla vyhověti přání P-ových nebo strach jí zabránil vysloviti vůči lékaři to, oč bylo žádáno. Proto nelze z rozsudku jasně poznati, vzal-li nalézací soud za prokázáno, či nikoliv, že Marie P-ová žádala na Z-ové, by tato žádala na Dru E-ovi, by ji buď sám zbavil operativním zákrokem plodu nebo umožnil jí vydáním vysvědčení vědomě nesprávného, by si takový zákrok vymohla jinde. Jelikož tedy nejsou zjištěny skutkové okolnosti, které by tvořily podklad nálezu, zda se Marie P-ová dopustila zločinu podle §§ 9, 5, 144 tr. zák., bylo věc vrátiti prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl v rozsahu zrušení.

Čís. 2825.

Zločinem podle § 129 I. b) tr. zák. jest každý čin, jímž pachatel hledá a nalézá pohlavní ukojení na těle osoby stejného pohlaví; pojem »smilstva« se neomezuje na soulož nebo úkony jí podobné, nýbrž zahrnuje v sobě každé chlípným chťicům sloužící zneužití těla, zejména i akty onanistické; není třeba spolučinnosti zneužité osoby, stačí pouhé trpění (dopuštění) smilných činů na vlastním těle, třebaš při tom osoba trpící neměla pohlavního požitku.

Otázka perversity a s ní spojená otázka přičetnosti jsou tak složité a sporné, že vyžadují po případě zkoumání duševního stavu pachatelova znalcem z oboru psychiatrie.

(Rozh. ze dne 15. června 1927, Zm II 161/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 24. března 1927, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem smilstva proti přírodě podle §u 129 I. b) tr. zák., zrušil však podle §u 290 tr. ř. rozsudek nalézacího soudu ohledně obžalovaného, jímž byl uznán vinným zločinem smilstva proti přirozenosti podle §u 129 I. b) tr. zák., jakož i ve výroku o trestu a výrocích s ním souvisejících a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Po věcné stránce (podle čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá zmateční stížnost, že obžalovaný byl odsouzen neprávem, poněvadž prý jeho činnost zjištěná v rozsudku nenaplnuje skutkové podstaty zločinu podle §u 129 I. b) tr. zák. (aniž jiného trestného činu), ježto prý se dopustil homosexuelního činu podobného souloži; jeho čin jest prý sice nemravným; nikoliv však smilným, uváží-li se prý, že praxe pokládá za smilné činy jen takové, v nichž lze shledati něco souloži podobného a že také soudní znalci vyslovili, že způsob, jakým obžalovaný ukojil svůj pohlavní pud, neodpovídá pojmu »chlípnosti« a smilstva. O aktu podobném souloži lze prý tu tím méně mluvíti, že spoluobžalovaný Sch. měl úlohu čistě trpnou, byl jen mechanickým předmětem zvráceného činu obžalovaného, nemaje ani úmyslu ani pocitu pohlavního ukojení. Než zmateční stížnost vychází z mylného výkladu zákona. Zločinem podle §u 129 I. b) tr. zák. jest každý čin, jímž pachatel hledá a nalézá pohlavní ukojení na těle osoby stejného pohlaví. Pojem »smilstva« se neobmezuje na soulož nebo úkony jí podobné, poněvadž pro takové obmezení neposkytuje zákon opory, nýbrž zahrnuje v sobě každé chlípným chťičům sloužící zneužití těla, zejména i akty onanistické (sb. n. s. č. 1249/23, 1273/23). Spolučinnosti zneužití osoby není třeba, ježto stačí pouhé trpění — dopuštění smilných činů na vlastním těle, třebaš při tom osoba trpící neměla pohlavního požitku. V souzeném případě zjistil soud, že obžalovaný ohmatával a líbal obnažený pohlavní úd Konráda Sch-a (který tenkrát nebyl ještě 18 let starý), že pak klekl na zem, vzal pohlavní úd Sch-ův do úst a ssál na něm asi $\frac{1}{4}$ hod. za účelem ukojení svých chlípných žádostí. Jest tedy zjištěno, že obžalovaný se dopustil na osobě stejného pohlaví činu smilného (porušujícího mrav a slušnost ve směru pohlavním a projevujícího podrážděnost pohlavního pudu pachatelova) a trestného činu podobného souloži, zneužívajícího těla druhé osoby téhož pohlaví a sloužícího chlípným chťičům pachatelovým. Tím jsou dány skutkové předpoklady pro odsuzující výrok, který odpovídá správnému výkladu zákona i zjištěnému stavu věci. Budiž jen ještě podotčeno, že zmateční stížnost se pro svůj odchýlný názor neprávem odvolává na dřívější posudek znalců, kteří prohlásili, že způsob ukojení pohlavního pudu neukazuje na to, že se jednalo o chlípnost, o snahu, při určité blaseovanosti ještě nějakým novým způsobem ukájeti své jinak již otupělé chťiče, čímž zřejmě chtěli zdů-

razniti, že obžalovaný neukájel svůj zvrácený pud nějakým zvláštním, novým, rafinovaným způsobem, ale nikterak nepopřeli a nemohli ani popřítí smilný ráz jeho jednání, který jest očividný. Bylo proto zmateční stížnost zavrhnouti.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zrušil však rozsudek nalézacího soudu podle §u 290 tr. ř., dospěv k názoru, že rozsudkem, pokud jde o otázku, zda jsou tu okolnosti, pro které skutek přestává býti trestným, bylo nesprávně použito zákona a že jest rozsudek ten proto zmatečným z důvodu čís. 9 b) §u 281 tr. ř. Rozsudek omezuje se v otázce nepřičetnosti zcela všeobecně na slova, že u obžalovaného není nepřičetnosti a že čin spáchal, jsa si úplně vědom trestní zodpovědnosti svého jednání, že toliko přichází v rozhodné době v úvahu mírné podráždění obžalovaného použitím alkoholu a perversita vybíjející se u něho ve zvrácenosti pudu pohlavního. Tato všeobecná úvaha nepodává však záruky o tom, zda v souzeném případě tu nejsou okolnosti, pro které se obžalovanému jeho čin nemůže přičítati za zločin. Není vyloučeno, že jeho duševní stav v době činu byl takový, že při plném vědomí jeho dosahu a docela při vědomí trestní zodpovědnosti byla jeho vůle následkem jeho pohlavního založení, následkem návyku a požití alkoholu, nebo z jiných příčin tak oslabena, že nemohl své jednání řídití podle správného rozpoznání a proto ukojoval své choutky způsobem, o němž věděl, že se přičí právnímu řádu. Takový duševní stav by sice nezakládal neodolatelné donucení (§ 2 g) tr. zák.), mohl by však zakládati stav vylučující trestnost podle §u 2 a) nebo b) tr. zák. V tomto směru nebyl proveden znalecký důkaz a nalézací soud neuvažoval o jednání obžalovaného s tohoto hlediska. Bude tudíž nutno doplniti řízení v tomto směru a jeho výsledky podrobiti úvaze s hlediska nahoře uvedeného. Otázka perversity a s ní spojená otázka přičetnosti jsou tak složité a sporné, že nalézacímu soudu bude uvažovati o tom, zda se neodporučuje k prozkoumání stavu obžalovaného přibrati alespoň jednoho znalce z oboru psychiatrie. Bylo proto rozsudek nalézacího soudu zrušiti a věc vrátiti soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Čís. 2826.

I činy a výrazy, jež o sobě nejsou urážlivé, může podle okolností býti spáchána urážka na cti.

Skutková povaha § 488 tr. zák. předpokládá čin, jednání nebo zachování se, byť i jen opomenutí, povahy v zákoně vytčené.

»Uvádění ve veřejný posměch« (§ 491 tr. zák.) předpokládá posměch pro tělesné nebo duševní vady nebo nedostatky, nebo takové svou formou sesměšňující, svou podstatou hanlivé uvádění v nevážnost, jež je způsobilé věsti ku snížení vážností a úcty napadeného v očích jiných lidí; nespadá sem označení osoby slovem »jakýsi«.

(Rozh. ze dne 17. června 1927, Zm I 695/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost soukromého obžalobce do rozsudku zemského trest-